

1 Timotheüs 3:14-16

In de voorgaande verzen heeft Paulus instructies meegegeven hoe hij denkt dat het gemeentelven in Efeze moet worden ingericht. Het doel van die instructies is dat de gemeente bloeit en het geloof en de liefde toeneemt. Hij heeft criteria gegeven waar de opzieners en diakenen aan moeten voldoen. Wie de gemeente mag dienen als ambtsdrager heeft een voortreffelijke taak, heeft Paulus in 3:1 opgemerkt. Tussen twee haakjes, ik heb vorige keer ook gezegd dat ik me behoorlijk zorgen maak over de invulling van de ambten in onze gemeente. Nu, na de ledenvergadering, mogen we dankbaar zijn dat zes van de zeven ontstane vacatures zijn ingevuld. Uiteraard ben ik daar heel dankbaar voor en blij mee.

Paulus heeft vrij uitvoerig instructies gegeven. Hoewel hij binnenkort naar Efeze hoopt te komen is dat nooit helemaal zeker. Er kan maar zo wat tussen komen. Je plannen kunnen vertraagd worden of zelfs onuitvoerbaar. Daarom heeft Paulus in ieder geval het één en ander in de brief aan de orde laten komen. Nu weten de gelovigen in Efeze in ieder geval hoe ze zich moeten gedragen in het huis Gods. Wie in Paulus' dagen in Klein-Azië over het Gods huis hoorde spreken dacht daarbij allereerst aan de tempel. In Klein-Azië waren talloze tempels. En de beroemdste daarvan stond in Efeze, de gemeente waar Timotheüs zich bevindt en zijn werk doet. In Handelingen 19 lezen we ook over deze tempel van Artemis. Deze tempel wordt door velen als het eerste van de zeven wereldwonderen beschouwd. Het gebouw telt maar liefst 127 zuilen die 19 meter hoog zijn. En het beroemde beeld van de godin, dat volgens zeggen uit de hemel gevallen was, stond er te pralen op een marmeren sokkel.

Als Paulus echter de uitdrukking huis Gods gebruikt, maakt hij onmiddellijk duidelijk dat hij daarbij niet denkt aan een gebouw van marmer en steen, maar aan mensen: het huis Gods is de gemeente van de levende God. Deze God woont immers niet in tempels met handen gemaakt. Maar toch houdt Paulus de terminologie aan van een tempelgebouw aan, als hij de gemeente typeert.

Wij zijn in ons taalgebruik de uitdrukking 'huis Gods' al gauw op kerkgebouwen gaan toepassen. 'Eerbied in Gods huis' staat er in sommige kerken. Volgens velen mag je in een kerkgebouw niet hardop praten, zelfs niet als er geen dienst gehouden wordt, en moet je min of meer op je tenen lopen. Een kerkgebouw wekt bij velen een zekere schroom die voortvloeit uit de gedachte: dit is het huis Gods. Hier ben je dichter bij

God dan ergens anders. Dat is een gedachte die ingegeven is door de Rooms Katholieke leer, dat Christus in de vorm van de hostie lichamelijk in het kerkgebouw aanwezig is. Bij de eucharistie – zeg maar het RK Avondmaal – wordt aangenomen dat Christus werkelijk aanwezig is in de hostie. Dat is anders dan in een protestantse Avondmaalsviering. Protestanten geloven wel in Christus' aanwezigheid bij de viering, maar de middelen brood en wijn, worden slechts als symbool van het lichaam en bloed van Christus gezien. Omdat RK gelovigen dat anders zien, worden na de viering de hosties die over zijn, eerbiedig bewaard in een kastje, dat de tabernakel genoemd wordt. Men gelooft dat Christus na de viering aanwezig blijft in de overgebleven hosties.

Deze gedachte wordt echter op geen enkele manier ondersteund door het Nieuwe Testament. God woont niet in brood en wijn en ook niet in door mensenhanden gemaakte tempels of gebouwen. De christenen uit de eerste eeuw konden die vergissing overigens niet eens maken. Want zij wisten niet eens wat een kerkgebouw was. Ze hielden hun samenkomsten thuis of als de groep wat groter geworden was, in een zaaltje van een of andere filosoof, zoals we in Hand. 19:9 lezen waar de gelovigen samenkomen in de school van Tyranus. En geloof maar niet dat de gelovigen in hun eigen huis op de tenen gingen lopen of liepen te fluisteren omdat God er zou wonen. Zij wisten het: God woont niet in een gebouw, de gemeente van gelovigen is Gods huis, de tempel. God woont in de gemeente, in een gemeenschap van mensen. Als wij zondagmorgen samenkomen dan is Gods huis hier in het kerkgebouw. Maar als de kerk uitgaat loopt Gods huis op de parkeerplaats.

Dat is trouwens heel wat ingrijpender dan wanneer God in een kerkgebouw zou wonen. Want nu is eerbied niet iets dat slechts een uurtje per week van je gevraagd wordt, als je in het kerkgebouw bent, maar iets dat zich over je hele leven uitstrekt en je hele leven beheerst. Als wijzelf Gods tempel zijn, kunnen we het feitelijk niet veroorloven ook maar één moment niet eerbiedig te zijn. En we kunnen niet volstaan met het heilig verklaren van een paar vierkante meter grond, maar we moeten nu zelf heilig zijn, dag in dag uit.

Het is ook wel goed om te realiseren dat het woord huis niet alleen woonplaats, maar ook gezin betekent. We lezen verschillende keren in het Bijbelboek Handelingen dat mensen met hun hele huis gedoopt werden. We snappen wel dat hier niet het gebouw bedoeld wordt, maar de huisgenoten.

En ook die betekenis is hier van toepassing. Zoals een huisvader woont te midden van z'n huisgenoten, zo woont God ook te midden van zijn gezin. Dat impliceert gemeenschap, contact en nabijheid. God is zo dichtbij, dat we om zo te zeggen met Hem in dezelfde kamer kunnen zitten, tijdens het Avondmaal met de voeten onder Zijn tafel, en tijdens ons bidden met Hem kunnen spreken.

Dat ligt allemaal opgesloten in het feit dat de gemeente Gods huis is.

In het 16e vers gebruikt Paulus opnieuw het woord geheimenis, mysterie, dat hij ook in het 9e vers gebruikt heeft. En hier is het wel heel duidelijk, dat hij daar niet één of ander raadselachtige geheimleer mee bedoelt, maar Gods verlossend handelen in Christus.

Vervolgens citeert Paulus een lied, een hymne, die bij de christenen toen bekend was en gezongen werd.

God is geopenbaard in het vlees, is gerechtvaardigd in de Geest, is verschenen aan de engelen, is gepredikt onder de heidenen, is geloofd in de wereld, is opgenomen in heerlijkheid.

Al vanaf het begin kende de christelijke gemeente de gewoonte om liederen over Christus te zingen. Daar geeft het Nieuwe Testament meerdere voorbeelden van . In sommige kerken worden nog altijd alleen Oudtestamentische Psalmen gezongen. Die liederen zijn natuurlijk niet fout, maar ook niet als enige goed. Juist in Gezangen en andere liederen kunnen we zingen van onze Heiland. Psalmen kunnen hooguit profetisch over Christus spreken, omdat ze geschreven zijn voordat Christus op aarde was. Uiteraard moeten liederen getoetst worden aan Gods woord, maar naar mijn bescheiden mening doen we onze Heiland tekort als we bijvoorbeeld met Goede Vrijdag niet zingen van onze Verlosser aan het kruis, of als we met Pasen niet zingen van de Opgestane Heer.

In Efeze zongen ze al van dat geweldige heilsfeit dat God mens werd voor onze redding. En laten we maar met hen meedoen. Want Hij is onze lof meer dan waard.

AMEN